

N:o 177.

Af herr **W. Andersson** i Bråborg m. fl., om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder till förekommande eller lindring af olägenheterna för skärgårdsbefolkningen af sjöfarten inomskärs under vintertiden.

Den storartade utveckling, som på skilda områden oafbrutet fortgår, har i mycket förändrat förut rådande förhållanden.

Denna förändring har dock ej alltid och för alla, som däraf berörts, varit af uteslutande lyckosam art. Så har t. ex. blifvit fallet med en stor del af vår vid segelleder bosatta landtbefolkning, som genom den utsträckning, användandet af vår tids starka isbrytare tagit, drabbats af synnerligen kännbara olägenheter därigenom, att de urgamla vintervägarne å isen öfver vattendragen på många ställen i vårt land blifvit sönderbrutna och obrukbara för all körtrafik.

De svårigheter, som härigenom uppstått, äro på vissa orter synnerligen betungande. För eu del af kustbefolkningen, hvars enda förbindelseled med fastlandet isvägarne under vintern ofta äro, medför deras sönderbrytande afsevärda kostnader för återställande af den därigenom afbrutna trafiken. För att uppehålla samfärdseln måste nämligen dyrbara flottbroar anskaffas, hvilkas skötsel och underhåll kräfva ej obetydliga årliga kostnader, som i de flesta fall uteslutande drabba landtbefolkningen. För de stora och viktiga transporter af olika slag, som endast kunna företagas å isvägarne, är förhållandet ej mindre bekymmersamt.

För landtbefolkningen viktiga intressen, som förr utan svårighet kunnat tillgodoses, hafva nu måst uppoffras och helt vika för sjöfartsintresset. Detta synas oss vara ett missförhållande, som bör undanröjas.

Såsom särskildt i ögonen fallande exempel på dessa missförhållanden tillåta vi oss framhålla sönderbrytandet af de urgamla förbindelselederna öfver Bråviken och af öfverfartsvägarne å Göta älf samt af kustbefolkningens förbindelseleder med fastlandet.

I anslutning till hvad här blifvit anfördt, tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, i hvad mån de stora olägenheter, befolkningen i åtskilliga af landets skärgårdar får vidkännas i följd af vintersjöfarten å våra inomskärsleder, genom statens försorg må kunna lindras eller förekommas, samt förelägga Riksdagen de förslag, hvartill en sådan utredning kan gifva anledning.

Stockholm den 28 januari 1905.

Willh. Andersson.

E. Åkerlund.

Joh. Larsson.

I motionens syfte instämmer:

Ernst Beckman.